

BERILO JUGOSLOVANSKEGA ODBORA IZ ITALIJE

Pošilja slovenskim vojakom

IVAN UČENIKOV

„Jugoslovenski Glasnik“ KAIRO

Midan Ibrahim Pasha št. 42-III

SREDNJI VZHOD

Št.6

8 NOVEMBRA 1941.

MI TU SMO GOSPODARJI, IN BOG IN NASI CARJI...

(Simon Gregorčič)

Protifašistovske struje delujejo v Italiji z vso silo in čedalje bolj očitno. Menda so protifašisti že sestavili neko skupino bivših politikov, ki naj bi v danem trenutku prevzela zavoženo fašistovsko dedščino. Izgleda kakor, da obstoji neka tiha vez med protifašisti v Italiji in njihovimi pristaši v tujini. V zadnjih tednih smo imeli priliko opaziti precej živahno gibanje protifašistov tudi tu med nami. Zdi se pa, da ne gre vse gladko. Nas to gibanje v glavnem mnogo ne zanima. Vemo samo, da poskušajo nekateri vneti pristaši pridobiti tudi naše ljudi, da bi pristopili v njihove vrste. Tu pa je potrebna skrajna previdnost. Mi Slovenci smo protifašisti že po rojstvu in bomo ostali taki do konca življenja vsakega posameznika.

Naši računi pa nimajo samo fašistovskega žiga, pač pa tudi laškega. Ene stvari ne smemo nikdar pozabiti! Ne duha ne sluha ni bilo po fašizmu v Italiji, ko so nam Lahi ukradli našo zemljo. Neštetih zločinov skozi dvajset let ni kriv samo fašizem, čeravno ima ta največji delež, pač pa ves italijanski narod, ki je tem zločinom ploskal ali pa molče pritrjeval. Ko so streljali naše v Bazovici, ko so nam ukradli slovensko šolstvo, ko so nam požigali Narodne domove, ko so nam uničili naš slovenski tisk, ko so nam pokradli naša imena in potujčevali naše otroke, ko so uničili slovensko združništvo, pregnali slovenske izobražence, zapirali slovenske duhovnike, takrat je italijanski narod tako doma kakor v tujini molčal. Takrat se nas je vsakdo sramoval, tako v Trstu kakor v Parizu. Vse te stvari moramo sedaj, ko se razpravlja na najmerodajnejših mestih o bodoči ureditvi Srednje Evrope, imeti stalno pred očmi.

Ko je pred nedavnim časom naš minister dr. Miha Krek javno očrtal naše narodnostne zahtevke in ko je pozneje sam predsednik vlade, armijski general g. Dušan Simović povedal, da živi nad pol milijona Slovencev in nad 200.000 Hrvatov pod italijanskim jarmom in povdaril, da je dolžnost bodočih zemljemercev v Evropi, da narodnostne krivice popravijo tako, da bo tudi poslednji Jugoslovan postavljen pod okrilje svoje matice Jugoslavije, so se protifašisti strašno razjezili. Tisti laški grof Sforza, ki je zavestno podjarmil 600.000 Jugoslovanov in jih izročil fašistovskemu terorju, je v Ameriki zakričal kakor, da ga pičil kraški modras. Mi to njegovo vpitje dobro razumemo, saj krivičneža najbolj razpališ, če ga spomniš na krivico samo. Ta laški grof je pošiljal brzojavke na vse strani in se na vse načine trudil dokazati, da je bila Italija 1.1918, ko je zasedla 100% slovenske vasi in naselja, za to tudi upravičena. Londonski pakt, ki ga je sam Lloyd Georg smatral za največjo nemoralno novejšo svetovno zgodovino, naj bi bil dokaz, da je bila zasedba naše zemlje pravična stvar. Ta politični upokojenec je v svojem laškem temperamentu spraševal našega predsednika vlade, če je mogoče prespal zadnjih dvajset let. Izgleda, da je pamet tega gospoda, ki je včasih precej veljala, v "borbi" proti fašizmu, precej zvođenela. V Jugoslaviji, gospod grof, ni spal nihče, posebno ne v zadevah narodnostnih odnošajev slovenske in hrvaške narodne manjšine pod "kulturno in civilizirano patronanco" 2000 letne rimske kulture. Spati pa nihče ni mogel, gospod grof, ker so ga stalno budili strelji fašistovskih druhali, ki so morale in pobijale slovenski rod, mučile, preganjale, požigale in uničevale vse kar so slovenske pridne roke v teku sto in stoletji z ožuljeno dlanjo in potnimi sragami, z lakoto v želodcu in vero v srcih zgradile in ustvarile. Spati tudi ni mogel ves kulturni svet, ki se je zgražal in s studom motril vandalska divjaštva rimskih kulturonoscev. In ta kulturni svet, gospod grof, ta ne bo nikdar dovolil, da tak narod, ki je rodil morilce in ubijalce upravlja z usodo pridnega in de-

lavnega naroda, ki je zavezniški stvari napravil nešteto dragocenih uslug. Zavezniki niso pozabili - in tega ne smete pozabiti tudi Vi, gospod grof, da so bili Lahi, Vaši rojaki prvi in glavni povzročitelji današnjega stanja v Evropi. Fašisti so prvi morilci milijonskih človeških življenj v Evropi, oni so odgovorni za vse grozote in vsa uničevanja, katerih je deležna Evropa. Gospod grof, če bi ne bilo Vašega rojaka, ki sliši na ime Mussolini in milijonov njegovih oprod, bi Hitler danes ne krotil 4/5 Evrope. To je današnja stvarnost in resničnost. Tega se zavedajo pripadniki 13 evropskih držav, ki jih je Hitler zaslužnjil s pomočjo naroda, kateremu Vi pripadate. Germanov Evropa ne bo nikdar pozabila in verujte, da bo pri tem mislila tudi na Lahe.

Kje bomo mi postavljali naše bodoče meje proti Italiji, to prepustite, gospod grof nam in našim slovanskim pestem. Nismo Lahi, tujega nečemo, ali kar je naše bo naše ostalo, ne glede na to, ali je Vam, gospod grof, prav ali ne. Mi Slovenci igramo samo na eno karto in ta je zavezniška. Z Vami, gospod grof, in z Vašim narodom pa je v tem oziru precej drugače in to vedo tako Amerikanci kakor tudi Angleži.

.....

KAJ JE NOVEGA V DOMOVINI?

Zadnji transporti laških vojakov na rusko fronto, ki jih je moral Mussolini le odposlati na silen pritisk Nemcev, so odpeljali v rusko zimo tudi nekaj Italijanov iz naših krajev. Po štirih tednih molka so se pričeli nekateri oglašati svojim družinam. Vesti, ki jih pošiljajo v Trst "prostovoljci za rusko fronto" so vse prej kakor pa navduševalne. Tako pripoveduje, drugače zelo glasen fašistovski priganjač, da ga v Rusiji strašno zebe in prosi, naj mu nemudoma pošljejo volneno perilo, rokavice in čim več toplih nogavic. Vsi se pritožujejo, da ni vode niti hrane, a najhujše je glede prenočnin. Miru nimajo nikoli, dasi prave fronte niti videli še niso. Pišejo, da so Rusi daleč v zaledju pustili številne čete, ki v gverilskih pohodih napadajo laške garnizije. Že doslej, piše tržaški fašistovski prvak, smo imeli prav resne izgube, čeravno smo 250 km za fronto. Pritožuje se tudi, da Nemci precej nekavalirsko postopajo z "ruskimi prostovoljci" in da so jim celo hrano, ki so jo pripeljali s seboj "bratsko" podelili. Vse te stvari poskuša zaviti v pajčolan nekakega nemško-laškega zavezništva in solidarnosti, vendar pa vse to samo zaradi cenzure. Iz vseh poročil zveni veliko negodovanje in razočaranja.

Splošno pomanjkanje v Italiji narašča z vsakim dnem. Makaronov, rib, kruha in tudi smeha v Italiji več ne poznajo. Na izkaznice prejema jo tisti, ki vstanejo zjutraj ob treh, da se postavijo v red pred trgovine, polovico tega kar je na izkaznici napisanega. Spageti, ki jih tak srečnik dobi, so črni kot ciganka. Kljub temu, da jih kuhajo po tri četrt ure, ostanejo trdi in so skoro neužitni. Drugi bolj zaspani nimajo niti tega. Olja ni že pol leta. Po Trstu pripovedujejo, da je barkovljanški ribič vlovil lepo ribo. Ko jo je ves srečen prinesel domov, ga je žena nahrulila češ, kako naj jo pa spečen, ko nimam olja. Pa jo skuhaj, jo je tolažil dobri mož. Kako naj jo skuham, če ni drv niti premoga. Ej, potem pa vlij nanjo malo jesiha, pa bo dobra. Tudi jesiha ni, brondola sitna žena. Ribič se je zjezil, prime ribo, jo pogleda s tužnim in lačnim obrazom in jo trešči nazaj v morje. Ko je riba začutila vodo je krepko zamahnila z repom, poškilila z enim očesom in zavpila: Viva il Duce!

Sedaj je laška propaganda izmislila že drugi "atentat" na Mussolinija. Zdi se kakor, da bi g. Farinacci hotel Lahe naravnost podžgati, da odstranijo s silo neljubega konkurenta. Izgleda pa, da Germanom Farinaccijeva hitrica ni preveč všeč, zato so Mussoliniju poslali posadko Gestapovcev, da skrbijo za ducejevo zdravje. Ta zadnji Hitlerjev dar pa ima še neko posebnost, ki je menda tudi Mussoliniju znana. Gestapovci ne mislijo diktatorčka čuvati samo za to, da mu nihče ne upihne njegovega "slave polnega" življenja, pač pa mu mislijo tudi prekrižati pot, če bi se hotel na kak način otresti nemškega gospostva.

Iz nekega neznanega radijskega poročila, katerega resničnost pa nismo mogli ugotoviti, sledi, da so Lahi zopet postrelili nekaj naših ljudi. Kdo naj bi bile te žrtve fašistovskega barbarstva ne vemo, zato sporočamo to vest tudi z vso potrebno rezervo.

Laško časopisje je pričelo z veliko srditostjo napadati Francijo. Posebno ostro napadajo maršala Petaina in vlado v Vichy. Pravih razlogov časopisi sicer ne navajajo, vendar je jasno, da je po sredi laške požrešnost po francoski zemlji. Hitler o tej stvari ni hotel ničesar slišati, ker se pa Francija obotavlja, da bi prepustila osovincem luke v Afriki, je odredil, da Lahi zopet lahko malo kričijo.

Zimo pričakujejo v Italiji z velikim strahom. Premoga ni. Nemci, ki so še do nedavnega pošiljali velike količine za italijansko vojno industrijo, so sedaj skoro popolnoma prenehali z dovozi, ker primanjkuje vagonov. Tudi laške železnice so v veliki zadregi z voznim parkom. Mnogo vozov so pobrali Nemci, veliko pa jih je popravilih, ki nastajajo zaradi velikega pomanjkanja maziva in zaradi ponavljajočih se slučajev očitne sabotaže.

V Sloveniji krčijo Lahi bukove gozdove brez usmiljenja in celo plemeniti les uporabljajo za gorivo. Slovenske rudnike ropajo po načelih zločinskega gospodarstva. Vendar vse to malo zaleže. Če bo zima količkaj ostra bo v Italiji velik joj.

Hitler in Mussolini sta mislila, da bosta v Jugoslaviji našla vse kar rabita, dejansko pa se je izkazalo, da je imela os pred roparskim napadom na Jugoslavijo mnogo več koristi od jugoslovanskega gospodarstva, kakor pa je to sedaj slučaj. Jugoslovansko gospodarstvo, ki je predstavljalo pred sedanjo vojno zaokroženo celoto, je danes razbito in razmetano. Vojni dogodki so uničili jugoslovansko industrijo, prekinili delo v rudnikih in desorganizirali jugoslovansko poljedelstvo. Nemci se sicer trudijo, da bi s svojimi znamenitimi "strokovnjaki" izbili čimveč koristi zase, vendar se jim to ne posreči. Lahi pa so v tem oziru mnogo nespretnjši, saj niti svojega lastnega gospodarstva ne morejo spraviti v red. Ljudstvo je proti osi sovražno razpoloženo in raje uničuje dobrine kakor pa, da bi podaljševalo vojno s krmljenjem osovinskih požeruhov.

Tudi z oblačili so Lahi na koncu. Ljudje nimajo kaj obleči in obuti. Na kmetih so v tem oziru na boljšem, ker dobivajo iz mesta obnošene obleke v zameno za krompir, repo, zelje, sadje itd. Izdelki iz tako hvalisane italijanske umetne volne "lanital" so se izkazali kot neuporabni. Že lansko zimo je uniforma, izdelana iz lanitala kar razpadala na italijanskih vojaki v Albaniji, zato so prekinili izdelavo za vojaške namene. Civilno prebivalstvo volnenih izdelkov sploh ne dobi. Vojaštvu primanjkuje zimska oprema, ker je tudi Mussolini verjel Hitlerju, da bo vojne kmalu konec.

---:--- PROSTOVOLJCI SMRTI

Mnogo preglavic in skrbi povzročajo Nemcem in Romunom v zasedeni Ukrajini takozvani prostovoljci smrti. Ko so se morali Rusi po izredno težkih in hrabrih bojih umakniti proti notranjosti Rusije, so v zasedenih mestih in važnejših prometnih središčih in križiščih pustili majhne posadke prostovoljcev smrti, ki imajo posebne naloge. Posebno uspešni so bili prostovoljci smrti v Odesi, kjer je njihovo delo uničilo na deset in deset tisoče sovražnikovih vojakov, vojaške opreme, prometnih sredstev in materijala vseh vrst. Prostovoljci smrti so postopali tako-le:

Ko so zapustile zadnje ruske čete Odeso in se ukrcale na zadnji parnik, ki jih je odpravil na Krimski polotok, so se prostovoljci smrti s svojimi peklenskimi stroji in obilico razstrelilnih sredstev umaknili v naprej določena skrivališča. Ko so pričele v popolnoma porušeno mesto prihajati prve romunske in nemške čete, je ostalo mesto mirno in še tista majhna peščica starcev in otrok, ki ni mogla zapustiti mesta, je ostala neopažena. Nekaj dni je vladal popoln mir. Okupatorji so se razmestili po mestu kakor se je pač dalo, saj so bile pred odhodom Rusov skoro vse stavbe porušene. V nekdanji carski vladni palači so se nastanil romunski general s svojim najožjim štabom. Tu je ostalo še nekaj za silo ohranjenih sob.

Pet dni po prihodu sovražnika v Odeso je eksplodiral peklenski stroj v nekdanji carski vladni palači. Romunski general je bil mrtev in z njim cela vrsta romunskih častnikov. Tudi Nemci so imeli prav občutne izgube. Čez nekaj ur nato je eksplodiral drugi peklenski stroj v napol podrta vojašnici, kjer so se nastanili romunski pešci. Izpod ruševin so potegnili nad 400 mrtvih in ranjenih romunskih častnikov in vojakov. Eksplozije so se nadaljevale od ure do ure. Nemški gestapovci so lovili otroke in starčke, jih zapirali, streljali in mučili, pa je bilo vse zaman. Po Odesi je pokalo po vseh ulicah in trgih. Izgube so naraščale v takih razsežnostih, da so se Romuni že pričeli ukvarjati z mislijo, da zapustijo nesrečno mesto. To bi bili tudi storili, da jih niso zadržali Nemci.

Po kanalih in prikritih jarkih pa so se gibale temne sence, noseče smrt sovražniku. Po točno v naprej določenem načrtu so prostovoljci smrti pognali v zrak tudi zadnjo hišo, ki je sovražniku nudila zasilno zavetje. Odesa ni več ponosno rusko mesto ob Črnem morju, pač pa kup razvalin, je napisal švedski dopisnik, ki je z romunskimi četami prispel v

Odeso. Dopisnik lista "Popolo d Italia" pa je kljub strogi cenzuri napisal, da je Odesa podobna Sodomi in Gomori.

Romunske in nemške ladje, ki so dovažale vojni material v luko so zletele v zrak sredi marljivega izkrcevanja. Odesa se je v resnici spremenila v prah in pepel.

V vojaškem skladišču so Rusi "pozabili" velike količine razstreliva. Nemci so se ravno napravljali, da odnesejo na varno dragoceni plen, pa je zagrmelo in strahotna eksplozija je pokopala vso posadko. Ko so ruševine odstranili, so opazili radijski detektor, ki je bil nameščen v skladišču in katerega so Rusi s pomočjo radijskega aparata prižgali z daljine 100 km. Nemcev se je polastil mrtvaški strah. Domnevali so, da so vse zaloge, ki so jih Rusi pustili pri svojem umiku opremljene z radijskimi detektorji, pa so zato zaradi varnosti, sami razstrelili vse tiste zaloge, ki jih Rusi niso mogli pobrati s seboj. Uničevalna taktika Rusov se je izkazala kot zelo učinkovita, kajti Nemci so na rusko fronto zvlekli naropani vojaški material 11 evropskih držav. Če bi tako postopale vse države, zlasti pa Francija, bi bilo vojne že davno konec, pravi ameriški vojni dopisnik, ki tudi popisuje v svojem listu delo prostovoljcev smrti.

====:::====

FABRIKACIJA ZAVEZNISKIH PILOTOV

V sedanji svetovni vojni bo zmagal tisti, ki bo imel več letal in več oklopnih vozil kakor pa njegov nasprotnik. To prepričanje vlada danes po vsem svetu in so ga osvojili celo tisti, ki so s pomilovalnim nasmehom odklanjali moderne nazore bliskovite vojne in opominjali odgovorne državnike na mrzlične nemške priprave. Na žalost je morala Evropa z ogromnimi žrtvami plačati zastarela naziranja vodilnih mož v posameznih evropskih državah.

Angleži, ki so po čudoviti slučajnosti in z občudovanja vrednim požrtvovanjem angleških pomorskih sil zadržali Germane na drugi strani Kanalske ožine, so se z vso silo in z vsemi sredstvi svojega ogromnega cesarstva spustili v boj za nadvlado v zraku in na kopnem. Genijalni predsednik angleške vlade g. Churchill je s svojimi imperijalnimi sodelavci izdelal orjaški načrt za motorizacijo imperijalne vojske. Že večkrat smo na tem mestu popisovali napore Amerike, Združenih ameriških držav in Rusije za čim večjo proizvodnjo letal, tankov in motornih vozil za potrebe vojevanja. Ogromni zavezniški vojaški stroj obratuje s polno paro in njegova zmogljivost narašča z vsakim dnem. Seveda pa ni dovolj, da imamo na tisoče in tisoče tankov in letal, pač pa je potrebno, da imamo tudi odlično izvežbane posadke, ki upravljajo s takimi dragocenimi in občutljivimi napravami današnje moderne vojne tehnike. Imperijalni načrt za nadvlado v zraku in na kopnem je zato že v prvih početkih mislil tudi na izvežbanje posadk in je izbral Kanado kot matico za fabrikacijo zavezniških letalcev.

Od Tihega pa vse do Atlantskega oceana je po ogromnem ozemlju Kanade posejanih 67 letalskih šol, v katerih se stalno vežba po 18 tisoč pilotov v starosti 18 do 32 let za odločujočo bitko pravice nad nasiljem. Mladenci prihajajo iz Velike Britanije, Avstralije, Nove Zelandije in ostalih delov angleškega cesarstva. Mnogo je tudi pripadnikov zavezniških držav, med njimi pa so tudi naši. Iz ameriških letalskih tovarn prihajajo mehaniki in piloti, in tudi skoro vse južnoameriške države so zastopane s prostovoljci, ki hočejo sodelovati v bitki civilizacije z barbarstvom.

Pilotska učiteljska šola v Trentonu (Ontario) je središče tega orjaškega načrta. Tu leži tudi največje letališče za vežbanje, ki je gladko kot bilijardna miza. Dvatisočpetsto častnikov in vojakov pripravljajo tu za vaditelje in učitelje, ki jih bodo po končanem tečaju razdelili po posameznih pilotskih šolah kot učne moči.

Vsakih 20 sekund vzleti ali pa se spusti na tem letališču letalo. Nebo je pokrito z avijoni vseh vrst in tipov. Poleg malih "letečih škrjancev" in "ciganskih mušic", ki služijo novim pripravnikom kot osnovna priprava, plóvejo lepi "Fairrey Battles", ki so jih z največjim uspehom uporabljali Angleži pri Dunkerqueu. Tu se ne počiva. V hangarjih, v delavnicah, v učilnicah in risalnicah mrgoli kot v panju. Večina mladih ljudi je že prekoračila srednjo starost 24 let in mnogi med njimi so dospeli semkaj zato, ker so se izkazali v pilotski šoli kot najboljši in imajo vse pogoje, ki so potrebni uspešnemu učitelju in dovršenemu vaditelju.

Do meseca avgusta t.l. je učiteljska pilotska šola v Trentonu

poslala v razne pilotske šole v Kanadi nad 2500 vaditeljev in učiteljev. Vsak mesec zaključijo po en tečaj in takoj za tim pričinja drugi.

Prva stvar, s katero se seznanj mladi začetnik v pilotski šoli je poznavanje zakonov letenja. Ko je ta zadeva predelana, ga pošljejo v eno izmed treh osnovnih letalskih šol. Te šole so najvažnejša priprava za bodočega pilota, kajti tu se merijo vse zmožnosti mladega pripravnika in tu se odloči, ali je mladenič zrel za viteza zraka. Tu pripravnik v štirih tednih preiskujejo kvalificirani piloti, strokovnjaki, psihijatri in vojaški zdravniki. Preiskave duševnih in telesnih sposobnosti so zelo stroge. Vojaška komisija proglasi kandidata za sposobnega ali nesposobnega. Tu se tudi odloči njegova poznejša uporabnost v letalstvu. Uvrstijo ga lahko med pilote, opazovalce, telegrafiste ali pa med strelce. Kateri skupini bo dodeljen odločijo njegove sposobnosti.

Ko je enkrat padla odločitev, prično takoj ločeni tečaji za vsako skupino. Če bi se med poukom in vežbanjem pokazalo, da bi bil nekdo ki je bil uvrščen med pilote bolj uporaben kot opazovalec, ga takoj premetstijo v skupino, za katero je pokazal več sposobnosti in tudi veselja. Tiste, ki so bili izbrani kot sposobni za pilotsko službo, pošljejo v eno izmed 16 civilnih pilotažnih šol. Tu vežbajo mlade pripravniške civilni piloti, ki so bili pred izbruhom sovražnosti zaposleni kot izkušeni piloti pri raznih civilnih letalskih družbah.

V sedmih tednih napravijo bodoči piloti 50 ur letenja, od teh 25 ur v družbi svojih vaditeljev, 25 ur pa popolnoma samostojno. Teoretični pouk poteka vsporedno s praktičnimi vajami. V dopoldanskih urah se kandidati vežbajo v različnih akrobacijah, ki jim bodo koristile v borbah s sovražnimi letali in za uspešno izvrševanje različnih nalog, ki jih zahteva njihova bodoča uporabnost v vojaški službi. V popoldanskih urah pa se seznanjajo z orožjem letal, s signalizacijo in vsemi onimi številnimi veščinami, ki jih mora poznati vojni pilot.

Ko je pilot končal civilno pilotažno šolanje, ga pošljejo v eno izmed 9 vojnih pilotnih šol, ki jih vodi inzdržuje Kraljevsko Kanadsko letalstvo. V desetih tednih mora pilot tu napraviti najmanj 100 ur letenja in po prestani izkušnji postane diplomirani vojni pilot enomotornega ali večmotornega letala. Končno odpotuje novi pilot na Angleško ali pa na Srednji vzhod, kjer mora napraviti še najmanj 50 ur letenja na letalu, ki ga bo vodil nad sovražnim ozemljem in v borbah s sovražnimi avijoni.

Pilot dovrši svoj pouk v enaindvajsetih tednih, njegova dva tovariša pa nadaljujeta s poukom še en teden. Opazovalec pohaja 12 tednov eno izmed petih letalskih šol za opazovanje, kjer se seznanj z navigacijo, rekognosciranjem in umetnostjo fotografiranja. V šestih nadaljnjih tednih se opazovalec posveti vežbanju v bombardiranju in najvažnejšim veščinam modernega protiletalskega topništva. Štirje tedni ostanejo za vežbanje v zračni plovbi. Telegrafisti se 18 tednov vežbajo v eni izmed številnih letalskih brzojavnih šol, nadaljne štiri tedne pa obiskuje telegrafist šolo za bombardiranje in topništvo.

V teku letošnjega leta bo število letalskih šol naraslo na 150 z 200 letališči za vežbanje in številnimi hangarji in delavnicami. Že sedaj deluje v kanadski proizvodnji pilotov nad 80.000 osebja, vaditeljev, upravnikov itd., ki vodijo in oblikujejo živ letalski material za imperijalno letalstvo. V rokah teh mož je usoda evropskih narodov in njihove bodočnosti. V teku naslednjih mesecev pa se bo število še pomnožilo, kajti izdelava letal napreduje z mrzlično naglico in jasno je, da mora vsporedno z njo naraščati tudi proizvodnja pilotov.

Drugo, manjše središče proizvodnje pilotov je v Južni Afriki. Tu se v prvi vrsti vežbajo piloti, ki bodo dodeljeni edinicam južno-afriškega letalstva. Dosedaj posluje 24 letalskih šol. Tudi tu obstoji načrt, da število šol povečajo.

Iz vsega tega sledi, da bodo zavezniki ob uri, ki jo bodo sami določili, tako močni, da jim ne teško zbrisati evropsko ozračje od barbarskih germanskih gavranov.

---:---

NE POZABITE! V ponedeljek, dne 10.t.m. ob 20.15 na valu 49.5 in 222.6 radijske postaje v Kairu priredi JUGOSLOVANSKI ODBOR IZ ITALIJE radijski koncert pod naslovom "VEČER JUGOSLOVANSKE PESMI", pri katerem sodelujejo: Slov.mešani pevski zbor iz Kaira, vojaški kvintet I.bataljona Kr.garde, go B.Gilmar in mala Marica Zornova. Koncert dirigira bat. kapelnik g. dr.Osten. Opozarjamo naše fante na novo koračnico I.bat., ki jo je uglasbil g.dr.Osten, besedilo pa je napisal Ivan Učenikov. Izšla bo v prihodnji številki "Jugoslovenskega Glasnika". Na koncert opozorite vse znance in prijatelje, pa tudi pripadnike zavezniških narodov!

AMERISKI SLOVENCİ SO Z NAMI...

V sredo, 5.t.m. je na londonskem radiju govoril slovenski član interparlamentarnega odbora, g.poslanec Gabrovšek, ki je popisal razpoloženje ameriških Slovencev do njihove stare domovine. G.Gabrovšek je med drugim dejal:

300.000 naših ljudi v Ameriki nosi v srcih svojo domovino. Res je za njih stvar ponosa biti državljani Združenih držav, vendar kri ni voda. In slovenska kri se je zopet oglasila in stari spomini na lepo Slovenijo so se zbudili v srcih vseh ameriških Slovencev. Vzgojeni v demokratskem duhu so ameriški Slovenci prepričani nasprotniki diktatur. Njihov odpor proti nacizmu se je še povečal, ko so spoznali, da je Hitlerjeva misel pogubiti Slovane. Njihovo ogorčenje pa je dobilo poseben povdarek, ko so zvedeli kaj vse se dogaja v Sloveniji pod udarci fašizma in nacizma.

Tri so stvari, ki jim ameriški Slovenci v odnosih s staro domovino nosijo v srcih:

1) Razdeljeni po raznih društvih z najrazličnejšimi svetovnimi pogledi na svet, imajo vendar vsi eno skupno željo in zahtevo, in ta je, da mora Jugoslavija zopet vstati. Kritizirajo sicer dogodke, ki so dovedli do današnjega stanja, vendar jim tega nihče ne more šteti v zlo. Edini so si v tem, da mora biti nova Jugoslavija urejena tako, da se bodo Slovenci lahko svobodno razvijali tako kulturno, kakor gospodarsko. Ni razlike med njimi v veri, da mora priti dan, ko bodo združeni vsi Slovenci. Do konca se mora izpeljati program Združene Slovenije iz l. 1848. Ameriški Slovenci niso željni maščevanja, ali zahtevajo, da morajo biti popravljene vse krivice sedanje in pretekle, ki so jih zagrešili Nemci, Lahi in Madjari.

2) Propagandi bodo posvetili vso pažnjo in naši listi dvigajo mogočen glas. V tem tiči tudi veličina naše propagande v Ameriki.

3) Mislijo na gorje po vojni, pa so ustanovili Podporni odbor za pomoč Jugoslaviji. Pater Zakrajšek je prinesel strahotne vseti iz stare domovine. - Rojakom doma kliče: DVIGNITE SRCA!

O ZEDINJENI SLOVENIJI je goriški slavček zapel to-le pesem:

Naš sveti dom bil strt je v prah,
Vsi kamni razmetani;
Oh,raslo trnje,rasel mah
Po groblji je teptani.
Plah lazil preko razvalin
Je - tujcem rob! - domači sin,
In lil solze je vroče,
Solze vnebovpijoče.

Zdaj solze stran! Orodje v dlan!
Dom znova vstati mora,
Oj dom krasan, tako prostran,
Da bo za vse prostora:
Za brate naše rodne vse,
Zapadne in pa vzhodne vse,
In s severa in juga -
To krasna bo zadruga!

Dovolj nam kamnov je pobral
Sovrag za svoje hrame;
Odslej pa z naših svetih tal
Ne enega ne vzame.
Naš kamen slednji nam je svet
In čuval bo Sloven ga vnet;
Naš dom naj z njim se viša,
Ne vragov naših hiša!

Pač bo zagnal sovražnik hrum;
A kaj nam srd sovraga!
Razum naš, bratje, in pogum
Sovrage vse premaga.
Orodje v desni, v levi meč,
Svoj dom gradimo se boreč,
Napadnik mora pasti,
Naš sveti dom pa vzrasti!

Ne bo nas več tujčin teptal,
Ne tlačil nas krvavo;
Naš rod bo tu gospodoval,
Naš jezik, naše pravo!
Pod streho našo tuji rod
Naj gost nam bo, a ne gospod;
Mi tu smo gospodarji,
In Bog in naši carji!

Dom skupno bo ognjišče nam
In skupno delališče,
On skupen bo nam božji hram,
In skupno bo branišče!
Le vkup, le vkup kamnarji zdaj,
Na delo vsi zidarji zdaj,
Ime si proslavite,
Dom skupni nam zgradite!

Učakal bi rad srečni dan,
Dan našega združenja,
Bi zrl kako en krov prostran
Čez dom se ves razpenja.
Naš prapor bi na krov pripel,
Dom blagoslovil bi vesel:
"BOG ŽIVI VSE SLOVENE
POD STREHO HIŠE ENE!"

Minister, g.Dobrivoje Smiljanić je v zadnji številki "JUGOSLOVINSKEGA GLASNIKA" napisal zelo laskav članek o Slovencih. - Vsa slovenska kolonija se g.ministru iskreno zahvaljuje za tople in plemenite besede!